

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo do rekompensaty na podstawie art. 7 rozporządzenia ⁽¹⁾ istnieje również wtedy, gdy start zarezerwowanego lotu jest opóźniony o ponad 3 godziny, a pasażer dokonuje zmiany rezerwacji na inną linię lotniczą i tym samym opóźnienie przylotu pierwotnie zarezerwowanego lotu zostaje znacznie zredukowane, przy czym zarówno pierwotnie zarezerwowany lot, jak i lot zastępczy docierają do pierwotnego celu z opóźnieniem znacznie przekraczającym 3 godziny?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy ma przy tym znaczenie, że wskazany w art. 6 ust. 1 ppkt iii) czas 5 godzin do celów stosowania art. 8 ust. 1 rozporządzenia upłynął albo nie upłynął?
- 3) Czy ma znaczenie, że zmiany rezerwacji dokonał sam pasażer lub że dokonana została z pomocą pozwanej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 stycznia 2014 r. w sprawie T-309/10, Christoph Klein przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 29 marca 2014 r. przez Christopha Kleina

(Sprawa C-120/14 P)

(2014/C 184/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christoph Klein (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Ahlt i M. Ahlt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

Uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 stycznia 2014 r. w sprawie T-309/10;

stwierdzenie, że Komisja naruszyła zobowiązania ciężące na niej na mocy dyrektywy 93/42 oraz na mocy prawa Unii i w związku z tym bezpośrednio spowodowała szkodę po stronie skarżącego poprzez brak podjęcia decyzji w toczącym się od 1998 r. postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej dotyczącym spornych wyrobów medycznych;

nakazanie Komisji naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego, podlegającej jeszcze ustaleniu;

obciążenie Komisji kosztami postępowania;

pomocniczo: uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 stycznia 2014 r. w sprawie T-309/10 i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

W związku z błędnym zastosowaniem przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń wynikających z odpowiedzialności pozaumownej Unii Sąd naruszył art. 46 statutu poprzez brak uwzględnienia, że skuteczny wniosek o przyznanie pomocy prawnej ma ten sam skutek, co wniesienie skargi w zakresie dotyczącym przerwania biegu przedawnienia.

Ponadto Sąd naruszył art. 8 i 18 dyrektywy 93/42 ⁽¹⁾ przyjmując, że przepisy te się nawzajem wykluczają. Tymczasem prawidłowe jest stwierdzenie, że przepisy te znajdują zastosowanie jednocześnie. Ponadto stanowisko Sądu w tym zakresie nie zostało w wystarczający sposób uzasadnione.

Sąd naruszył również prawo Unii poprzez brak uznania postępowania wszczętego przez niemieckie władze za postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej.

Czas trwania postępowania przed Komisją przekraczający 10 lat stanowi naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych oraz zasady prawidłowej administracji. Sąd niezgodnie z prawem nie uwzględnił tej okoliczności.

Wreszcie, w postępowaniu przed Sądem miały miejsce błędy proceduralne. Nie zostało uwzględnionych wiele dokumentów potwierdzających argumenty skarżącego. Podobnie wyjaśnienia i argumentacja Parlamentu Europejskiego, które wykorzystał skarżący zostały zwyczajnie pominięte.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych; Dz.U. L 169.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-140/14)

(2014/C 184/17)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Sanfrutos Cano i M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując od kwietnia 2009 r. wystarczających środków dla zapobieżenia i usunięcia nagromadzonych 13 600 m³ urobku z pogłębienia, z którego 7 605,73 m³ przypada na odpady kodu 17 05 06 (urobek z pogłębienia inny niż wymieniony w 17 05 05) i ok. 6 000 m³ na odpady kodu 17 05 05* (urobek z pogłębienia zawierający substancje niebezpieczne), na budowie infrastruktury komunalnej strefy gospodarczej Gaberje-jug (Gaberje-południe), Republika Słowenii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 12, 13, art. 15 ust. 1, art. 17 i art. 36 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy ⁽¹⁾ oraz z art. 5 ust. 3 lit. e), art. 6 w związku z decyzją Rady 2003/33/WE ⁽²⁾, art. 7, 8, 9, 11 i 12 dyrektywy 1999/31/WE ⁽³⁾ oraz załączników I, II i III do niej;
- stwierdzenie, że zezwalając na zgromadzenie urobku z pogłębienia, tzn. na czynność, którą uznaje się za unieszkodliwianie odpadów, na działce nr 115/1 katastru gminy Teharje, bez zapewnienia, że na tym terenie wcześniej lub jednocześnie nie zostały złożone inne odpady, oraz nie podejmując działań w celu usunięcia odpadów nieobjętych zezwoleniem z tego terenu, który należy uznać za nielegalne składowisko, Republika Słowenii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy w sprawie odpadów 2008/98/WE oraz z art. 5 ust. 3 lit. e), art. 6 w związku z decyzją Rady 2003/33/WE, art. 7, 8, 9, 11 i 12 dyrektywy 1999/31/WE oraz załączników I, II i III do niej;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Nie przyjmując od kwietnia 2009 r. wystarczających środków dla zapobieżenia i usunięcia nagromadzonych 13 600 m³ urobku z pogłębienia, z którego 7 605,73 m³ przypada na odpady kodu 17 05 06 (urobek z pogłębienia inny niż wymieniony w 17 05 05) i ok. 6 000 m³ na odpady kodu 17 05 05* (urobek z pogłębienia zawierający substancje niebezpieczne), na budowie infrastruktury komunalnej strefy gospodarczej Gaberje-jug (Gaberje-południe), Republika Słowenii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 12, 13, art. 15 ust. 1, art. 17 i art. 36 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy oraz z art. 5 ust. 3 lit. e), art. 6 w związku z decyzją Rady 2003/33/WE, art. 7, 8, 9, 11 i 12 dyrektywy 1999/31/WE oraz załączników I, II i III do niej. Zezwalając na zgromadzenie urobku z pogłębienia, tzn. na czynność, którą uznaje się za unieszkodliwianie odpadów, na działce nr 115/1 katastru gminy Teharje, bez zapewnienia, że na tym terenie wcześniej lub jednocześnie nie zostały złożone inne odpady, oraz nie podejmując działań w celu usunięcia odpadów nieobjętych zezwoleniem z tego terenu, który należy uznać za nielegalne składowisko, Republika Słowenii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy w sprawie odpadów 2008/98/WE oraz z art. 5 ust. 3 lit. e), art. 6 w związku z decyzją Rady 2003/33/WE, art. 7, 8, 9, 11 i 12 dyrektywy 1999/31/WE oraz załączników I, II i III do niej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 182, s. 1.